

חצי תפוח

טורקמניה

לפני שנים רבות חי איכר צעיר בשם סאפא. הוא דאג יפה לשטחי תבואה שלו ולכן מדי שנה היה מוריד יבול שכפי שאומרים אצלנו, לא נכנס בין שמיים וארץ. אדם טוב היה סאפא. מעולם לא הביט בקנאה על רכוש של אחרים, מעולם לא לקח מאחר בלי רשות. יום אחד ראה בתעלה שליד שדה שלו תפוח אדום יפה צף עם המים. הוא הוציא את התפוח מהמים והתחיל לאכול. אבל כשמהתפוח נשאר רק חצי חצי נזכר סאפא "אי, איך זה שאכלתי את התפוח בלי לבדוק קודם למי הוא שייך, ובלי לקבל רשות לאכול אותו?"

הוא החליט שזה מעשה לא הוגן והלך לאורך תעלת המים כדי לחפש את בעל התפוח. הלך זמן מה עד שהגיע למטע קטן. שם ראה שבמטע מסתובב אדם בעל זקן לבן וכסוף

שער. סאפא ניגש אליו והראה את מחצית התפוח. "אמור-נא" שאל "האם התפוח מהמטע שלך?" הזקן הסתכל על התפוח ואמר "לא, זה לא מהמטע שלי. אבל לך עוד קצת חלאה, שם חיים האחים הגדולים שלי. אולי התפוח ממטע של אחד מהם."

סאפא הלך הלאה לאורך התעלה והגיע למטע גדול. שם ראה איש שזקנו ושערותיו כמו פלפל ומלח. סאפא הראה לו את התפוח ושאל האם הוא

מהמטע שלו. "לא" אמר האיש "זה לא מהמטע שלי. אבל תמשיך לאורך התעלה. שם מטע של אחי הבכור. אולי זה מהמטע שלו."

הלך סאפא הלאה והגיע למטע ענקי ושם ראה איש בעל זקן שחור ושערות שחורות כמו של עורב. סאפא בירך אותו ושאל "אמור, אולי התפוח הזה מהמטע שלך?"

האיש הביט על התפוח ואמר "כן, זה תפוח מהמטע שלי."

"אם כך" אמר סאפא "דע שהתפוח בא בתעלה עם זרם המים והגיע לשדה שלי. ואני הוצאתי אותו, בלי לחשוב התחלתי לאכול ואכלתי חצי. עכשיו תגיד מה תרצה עבור התפוח. מה שתרצה, אתן, רק סלח לי שאכלתי בלי לשאול."

"לא" ענה האיש "עבור התפוח אינני רוצה דבר, אך לסלוח לא אוכל."

"הוא, אדוני" התחיל לבקש סאפא "אני איכר כמוך ותמיד מסתפק במה שאני מרוויח בעבודתי. והנה קרה שבלי לחשוב אכלתי מחצית התפוח שלך. אם אתה זקוק תמורתו בכסף, אתן לך כסף. תרצה גרעיני תבואה, אתן לך גרעינים, תזדקק לדבר כלשהו אחר, אני מסכים לתת לך כל דבר, ואם תרצה שאעבוד אצלך תמורת התפוח, אעבוד. רק סלח לי שאכלתי חצי מהתפוח שלך."

אך בעל המטע לא הסכים לסלוח לו. אלא שסאפא ביקש וביקש ובסוף האיש אמר:

"אם כך, אדם צעיר, אז בחדר שם בביתי יושבת הבת שלי. היא עיוורת, חרשת, אילמת, אין לה ידיים ולא רגליים. אם תיקח אותה לאישה, אסלח לך."

"טוב" ענה סאפא "מאחר שאני עדיין רווק אתחתן עם הבת שלך ואתה תסלח לי על אכילת התפוח."

"היא שם בחדר, לך אליה" אמר הנוטע.

סאפא פתח דלת וניכנס לבית. מסתכל ובחדר רואה בחורה יפהפה, שלמה ובריאה. חשב הצעיר "כנראה נכנסתי לחדר לא נכון. הרי היא בכלל לא כזו כפי שאמר הנוטע." הוא יצא וחזר למטע. "שמע" אמר "הרי הנערה הזו לא כפי שסיפרת לי. אולי אני בטעות נכנסתי לחדר לא נכון?"

"לא" אמר הנוטע "לא טעית. זו הבת שלי שעליה דיברתי, בדיוק כזו."

"אבל למה אמרת שהיא עיוורת, חרישת, אילמת ואין לה ידיים או רגליים" אמר סאפא. "כי זה בדיוק כך" אמר הנוטע "היא עיוורת כי מלבד דברים הכתובים בספרים היא לא רואה

דבר מהקורה סביבה. היא יושבת כל הזמן תקועה רק בספרים. היא חרשת כי לא שומעת דבר מלבד זה שקוראת בספרים ואילמת כי תמיד אוכלת כשהספרים האלה לצידה. אמרתי שאין לה ידיים כי ידיה עשויות רק בספרים אלה ואמרתי שאין לה רגליים כי היא לא עוזבת את הספרים כדי לצאת מהבית."

"מספיק" אמר סאפא "עכשיו הבנתי. אבל תרשה לי עוד שאלה אחת. כשחיפשתי את בעליו של התפוח נכנסתי תחילה למטע ושם עבד נוטע בעל שערות וזקן לבנים. הוא אמר לי שהלאה חי אחיו גדול ויתכן שהתפוח שייך לו. הלכתי לשם ופגשתי נוטע ששערות ראשו וזקנו כבר לא לבנות כאלה כמו אצל אחיו הצעיר, אלה יותר כמו פלפל ומלח. גם הוא אמר לי כי יתכן והתפוח שייך לאחיו הבכור. ואז הגעתי אליך, וראיתי ששערות זקנך וראשך שחורים, ואין בהן אף שיערה לבנה. איך זה. מה פירוש הדבר?"

ואז אמר הנוטע "נכון, הנוטע שראית לראשונה הוא האח הצעיר שלי. אבל הוא חי בריב תמידי עם אישתו והם רבים ומתקוטטים כל הזמן ולכן הוא הזדקן כל כך. זה שראית אחר

כך הוא אחי האמצעי. הוא חי עם אישתו קצת יותר טוב מאשר הצעיר. לכן גם שערותיו לא לבנות כל כך. ואני האח הבכור. בבית שלנו אין כל ויכוחים ואנו חיים בשלום ושקט. לכן אני לא מזקין, להפך, כל יום אני מרגיש צעיר יותר."

הופתע מאוד סאפא מדבריו של הנוטע, וזה סלח לו על התפוח האכול. הוא נפרד ממנו, לקח אתו הביתה את הנערה היפה וחזר הביתה. שם ערך מסיבת כלולות מפוארת והתחיל לחיות עם אישתו החדשה.

